

Chương 49

VÀO CỔ THÁP DÒ LA BÍ MẬT

Lúc này chàng xuất hiện như một du khách. Du khách đi thăm danh lam thắng cảnh, tìm tòi cổ tích là việc thông thường. Chàng hóa trang như vậy để dễ bề ăn nói.

Tuy người chàng lên từng thứ hai mà mắt lại chú ý nhìn dưới đáy tháp trên mặt đất. Dù là một động tĩnh nhỏ nhẹ cũng không qua được tai mắt chàng.

Lệnh Hồ Bình chân bước nặng trĩu như một lão già. Chàng mới trèo được vài bậc đã hắt dặng, nhưng phía dưới vẫn yên lặng như thường, chẳng có gì khác lạ.

Trước tình hình này lòng chàng dần dần nảy ra cảm giác không được tự nhiên. Chàng tin rằng người ở dưới đáy tháp nếu có thì thấy khách đến bất thường, có lý nào lại không hay biết?

Chàng tự hỏi:

– Hoa đại nương ở phía dưới sao lại không hành động gì? Hay là gặp lúc mù có việc ra ngoài chưa trở về? Có khi mù cho là lão già đến chẳng làm hại gì đến mình nên mù không để tâm.

Lệnh Hồ Bình vừa suy nghĩ vừa tiếp tục cất bước.

Tòa cổ tháp có bảy tầng, mỗi tầng mười mấy bậc. Tuy chàng đi rất chậm chạp mà cũng chỉ còn tầng áp nóc nữa là hết. Tầng trên cùng rất chật hẹp.

Vách bốn mặt mành nhện chằng chịt, trên nền cũng dơ đầy đầy rác rưởi, giấy vụn, vỏ trái cây. Cảnh tượng này khiến chàng nghĩ tới ngày trước du khách tới đây vẫn cảnh không phải ít.

Đứng trên tầng thượng, mở cửa sổ nhìn ra, thu được cả nửa thành Thái Nguyên vào nhãn quang.

Lệnh Hồ Bình ngắm nghía hồi lâu chẳng còn gì nữa, liền quyết định đi xuống đáy tháp để mở cuộc xục tìm.

Không ngờ quái sự xảy ra đột ngột trong nháy mắt.

Chàng nghe tiếng rên rĩ từ phía đáy tháp vọng lên khiến lông tóc chàng đứng đững. Hiển nhiên thanh âm của nữ nhân phát ra.

Tiếng rên la chẳng khác một người bị cường đồ bóp cổ trước khi bị ngắt xủ.

Giả tử là lúc bình thường, Lệnh Hồ Bình không ngần ngại gì nhẩy xuống ngay, nhưng hiện giờ chàng không khỏi ngần ngừ, tự đưa ra nhiều nghi vấn:

– Một nữ nhân chạy đến tòa cổ tháp này làm chi? Nếu y bị cường nhân bắt về

sao còn bật tiếng rên la được?

Đồng thời chàng nhất quyết được hai điểm không lầm:

– Điều thứ nhất tiếng rên vừa rồi đúng là của một nữ nhân mà là nữ nhân hầy còn ít tuổi. Hai là tiếng rên này vì sự hiện diện của chàng mà phát ra.

Bất luận trường hợp nào, chàng đã nghe tiếng rên là phải xuống coi, không thể chần chờ lâu được.

Vạn nhất đúng là nữ nhân bị cường đồ cướp đem về đây thì dù chân tướng có bị bộc lộ cũng phải cứu người rồi sẽ liệu.

Lệnh Hồ Bình quyết định chủ ý xong lập tức chạy nhanh xuống.

Năm tầng trên chàng lao người đi rất lẹ. Khi đến tầng thứ hai mới bước chậm lại theo kiểu cách một lão già.

Tới tầng thứ hai, tiếng rên rỉ thứ hai lọt vào tai. Tiếng rên lần này rõ ràng hơn tiếng trước, khiến chàng càng ớn lạnh.

Lệnh Hồ Bình không tự chủ được lại tăng gia cước bộ đi mau.

Xuống đến đáy tháp cũng chẳng khác gì cảnh tượng hôm qua, chàng đã bị Độc Thái Tuế Du Chí Hoảng lừa gạt. Đáy tháp trống rỗng, không có lấy nửa bóng người.

Lệnh Hồ Bình hơi sửng sốt nhưng chàng nghĩ ngay ra chuyện gì, tự nhủ:

– Phải chăng nữ nhân này muốn ta bỏ đi cho lẹ?

Nghĩ tới đây chàng không khỏi cười thầm:

– Phương pháp này đối với du khách hoặc giả còn thu được hiệu quả, nhưng đối với ta, e không phải chuyện dễ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài mặt chàng giả bộ hoài nghi đảo mắt nhìn quanh, miệng lẩm bẩm:

– Quái thật! Hiển nhiên lão phu nghe tiếng...

Miệng chàng nói, người chàng quay về phía cầu thang tỏ ý không chịu bỏ đi, ra vẻ thách thức:

– Người có thủ đoạn gì cứ trở ra đi!

Giữa lúc ấy, Lệnh Hồ Bình đột nhiên ngó thấy đôi giày thêu hoa rất tinh xảo, nhưng không phải đôi giày đi dưới đất mà lại treo lơ lửng trên không...

Chàng nhìn theo đôi giày lên, thấy gấu quần áo lụa màu lục, rồi đến tấm hương cân bằng sa trắng, mái tóc đen lác, bộ mặt tím bầm và ngọn lưỡi đỏ như máu thè ra ngoài miệng.

Lệnh Hồ Bình lùi lại một bước, rú lên một tiếng khủng khiếp, hai mắt trợn toàn lòng trắng ngã ngửa về phía sau.

Một tràng cười the thé vang lên. Thi thể nữ nhân đột nhiên hạ xuống đất.

Đồng thời tám thạch bản dưới cầu thang vang lên mấy tiếng lách cách để hở ra một cửa động.

Một thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi thò đầu lên hỏi:

– Lão già đó đi chưa?

Thiếu nữ giả vờ chết treo lật mặt nạ ra, tay vuốt tóc cười đáp:

– Không ngờ lão già này gớm thiệt. Người đi mời nương nương ra đây. Lão khiếp quá ngất đi rồi. Ta thử hỏi nương nương xem xử lý bằng cách nào.

Thiếu nữ kia bỏ đi một lúc trở lại đáp:

– Nương nương dặn hãy khiêng lão xuống rồi sẽ tính.

Thiếu nữ bên ngoài nói:

– Người lên đây giúp ta.

Hai thiếu nữ, một ả khiêng đầu, một ả khiêng chân đem Lệnh Hồ Bình xuống thạch động.

Cửa thạch động chật hẹp, nhưng xuống dưới không đầy một trượng biến thành rộng rãi quang đãng.

Dĩ nhiên đây là một bí thất dưới tòa bảo tháp cao bảy tầng.

Dưới bí thất là những cây cột đá chống nóc. Cách kiến trúc rất kiên cố và cực kỳ sạch sẽ.

Lệnh Hồ Bình mình mang Như Ý huyền công đã đến bảy thành hỏa hầu, giả vờ huyết khí trời ngược lên chết giấc một cách dễ dàng, nhưng chàng hiểu bất luận chàng trá ngụy khéo đến đâu cũng không tránh được con mắt của một tay đại hành gia.

Khi chàng ngửi thấy mùi thơm mê ly biết là đã vào đến phòng ngủ của chủ nhân, liền vận khí thủ thế chờ đợi.

Bỗng nghe Hoa đại nương hỏi:

– Khi lão già này lên tháp, các người có thấy lão nhìn quanh bốn mặt không?

Một thiếu nữ đáp:

– Không! Lão chỉ định thần một chút rồi trèo lên tầng thượng.

Hoa đại nương lại hỏi:

– Lão chừng bao nhiêu tuổi? râu đã bạc chưa?

Thiếu nữ khác đáp:

– Vào lối sáu chục tuổi. Chòm râu đã bạc quá nửa.

Hoa đại nương hỏi:

– Y phục thế nào?

Thiếu nữ kia đáp:

– Lão ăn mặc như thầy đồ kiết. Tấm áo bào vải cũ kỹ đã bạc màu chẳng khác tấm giẻ lau.

Hoa đại nương trầm ngâm một lúc rồi thở dài, nói:

– Lão đã già đến thế lại chẳng phải người trong bọn ta, nếu là lúc bình thời thì thật mình không nỡ... Hỡi ơi! Khiêng lão ra phía sau.

Thiếu nữ kia hỏi lại:

– Dem lão chôn chung với Độc Thái Tuế và Tam Tài Dao hay là đào lỗ khác?

Hoa đại nương đáp:

– Đào lỗ khác hay hơn, nhưng làm lẹ lên một chút, kéo gia gia người về ngó thấy lại nổi nóng.

Lệnh Hồ Bình nghe nói ngấm ngầm kinh ngạc tự hỏi:

– Sao? Mụ này cũng còn sợ người khác ư? Nam nhân khiến cho Hoa đại nương phải hàng phục là hạng người nào?

Chàng không khỏi động tính hiếu kỳ, quyết định tạm thời chưa ra tay vội.

Chẳng thà chàng không lấy được Quỷ sâm cũng đành, hãy chờ cho biết nam nhân sắp về là ai mà khiến cho Hoa đại nương phải thận trọng như vậy?

Hai thiếu nữ được lệnh dạ một tiếng rồi tiếp tục cất bước.

Trong đường hầm, từng cơn gió lạnh thổi vào. Hiển nhiên phía sau là một cửa ra bí mật.

Hai thiếu nữ khiêng chàng đi một đoạn. Bỗng ả đi trước quay lại khế hỏi:

– Tiểu Linh! Vừa rồi gia gia trở về, sắc mặt dường như không được vui tươi, chỉ ở nhà một lúc lại lật đật đi ngay. Tỷ tỷ có biết chuyện gì không?

Thiếu nữ tên gọi Tiểu Linh đáp:

– Lần nào chả vậy! Có mấy khi y vui tươi đâu?

Thị đăng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

– Ta thật lấy làm kỳ, tại sao nương nương lại nhất định chọn một nam nhân mà chính y cũng không nhớ mình đã có bao nhiêu vợ rồi?

Lệnh Hồ Bình suýt nữa bật tiếng la kinh ngạc. Chàng tự hỏi:

– Sao? Hoa đại nương là vợ nhỏ của người ta ư? Nghe khẩu khí hai con nha đầu này, nam nhân kia nhiều vợ quá.

Chẳng những con a đầu Tiểu Linh lấy làm bất bình, Lãng Đãng công tử cũng phải

than thầm:

– Một người đàn bà hèn kém đến đâu cũng không mấy khi thêm làm vợ nhỏ người, mà sao một nhân vật như Hoa đại nương lại chịu đựng hạng nam nhân đó?

Chàng đặt ra ba giả thuyết: Một là nam nhân lắm tiền nhiều bạc. Hai là địa vị nam nhân tôn cao. Ba là nhân phẩm nam nhân đặc biệt.

Nhưng bất luận trường hợp nào, lý do nào cũng không đứng vững.

Trong thiên hạ thiếu gì nam nhân lắm tiền nhiều bạc, địa vị cao sang nhân phẩm xuất chúng? Dù là một nam nhân có đủ ba yếu tố đó thì đối với con người tài mạo hơn đời, võ công trác tuyệt như Hoa đại nương lo gì không kiếm được? Hà tất mù phải bám lấy một anh chàng năm thê bảy thiếp?

Đoạn chàng kết luận:

– Không phải như thế. Trong vụ này tất có nguyên nhân. Hai con a đầu này còn nhỏ tuổi quá chưa hiểu thế sự mà thôi.

Tiểu Linh đi sau miệng nói cầu nhàu một lúc, chắc thiếu nữ đi trước sợ mình nói là rước lấy phiền nhiễu vào mình nên thị không mở miệng.

Lệnh Hồ Bình khẽ hé mắt coi tận đầu đường hầm thấy ẩn hiện một tia sáng, liền biết là đã gần tới cửa ra. Lòng chàng lại nổi lên một vấn đề nan giải.

Theo lời Hoa đại nương thì nam nhân kia không biết về lúc nào. Chàng muốn ở lại chờ, không hiểu bây giờ hai thiếu nữ này phát lạc chàng cách nào?

Dĩ nhiên chàng chẳng thể để mặc cho hai ả đem mình chôn sống.

Chàng chỉ còn biện pháp duy nhất là ra tay kiềm chế hai con a đầu này. Nhưng làm như vậy cũng không ổn vì Hoa đại nương chờ lâu không thấy chúng trở về tất sinh lòng ngờ vực chạy vào quan sát thì làm thế nào?

Mặt đất trong khu mật thất, đường ngang lối dọc như mê hồn trận, biết đâu họ chẳng đặt cơ quan báo tin. Vạn nhất Hoa đại nương cảnh giác thì chàng chẳng còn cơ hội nào để động thủ.

Lệnh Hồ Bình đang phân vân nghĩ ngợi, bỗng nghe phía trước có tiếng người vọng vào:

– Tiểu Linh! Tiểu Phương! Chắc gia gia các người về đó, mau ra mở cửa bí mật!

Tiểu Linh quay lại lớn tiếng hỏi:

– Còn lão già này làm thế nào?

Người trước mặt đáp vọng vào:

– Điểm huyết lão và để tạm vào chỗ nào kín đáo.

Lệnh Hồ Bình có đủ tài vận khí xung huyết mà lại biết trước, dĩ nhiên chàng

không chịu mắc bẫy.

Chàng liền đề tụt chân khí để mặc cho con a đầu Tiểu Phương điểm vào ba nơi huyết đạo.

Hai con a đầu về rồi, chàng cũng đứng lên cười thầm rồi cất bước theo đường cũ trở vào.

Chẳng bao lâu chàng thấy tia đèn sáng từ căn nhà mé tả thạch thất chiếu ra. Chàng liền dừng bước lại ẩn mình vào một góc.

Lệnh Hồ Bình không dám tựa người gần quá vì sợ bốn mặt vách đá dễ phát ra tiếng động. Cả hơi thở nặng một chút, có khi người ngoài mười bước cũng nghe tiếng.

Chỉ trong khoảng khắc tiếng bước chân không nhanh mà cũng không chậm ở mặt trước xa xa vọng vào.

Lệnh Hồ Bình nghe tiếng bước chân cũng hiểu người mới đến võ công không phải tầm thường. Tiếng bước chân giống như nhà săn bắn đầy kinh nghiệm, tiếng động cành lá cũng đủ khiến hắn nhận ra thú nào sắp đến.

Bất giác chàng không tự chủ được lùi lại một bước.

Tiếng bước chân kia mỗi lúc một gần. Sau một bóng người xuất hiện.

Thân hình người này lồi ba mươi tuổi, mình mặc áo dạ hành, chàng không nhìn rõ tướng mạo.

Người này tiến vào thạch thất một lát. Lệnh Hồ Bình nhờ có ánh đèn nhìn kỹ lại, không ngờ Hoa đại nương ra đón tiếp che khuất đi.

Một nam một nữ vào nhà rồi, Hoa đại nương cất giọng rất tha thiết hỏi:

– Sao? Có tìm thấy không?

Nam nhân đáp:

– Không thấy.

Hoa đại nương lại hỏi:

– Tướng công ra ngoài có gặp Bính Dần kỳ sĩ không?

Nam nhân đáp:

– Không!

Hoa đại nương lại hỏi:

– Sao tướng công biết lão già xuất hiện bữa trước trên tòa tửu lầu chính là Bính Dần kỳ sĩ hóa trang?

Nam nhân đáp:

– Vì có người nhận ra thanh niên áo vàng nhằm hạ độc Hồ Lô Tẩu Nhạc Cửu

Công chính là thủ đồ của Đàm Tiểu Thư Sinh Vưu Thắng Đường, tên gọi Phương Tri Nhân.

Hoa đại nương hỏi:

– Lão già có bấu ở cổ phải chăng có mối liên quan gì với Bính Dần kỳ sĩ?

Nam nhân đáp:

– Những nhân vật chuyên dùng độc dược trong võ lâm hiện nay không có mấy mà nhân vật chuyên giải độc dược cũng chẳng nhiều. Người Đường gia ở Tứ Xuyên từ lâu không hỏi gì đến chuyện bên ngoài. Đồng thời dù người Đường gia có mặt đường trường cũng chẳng quan tâm đến sự yên nguy của tửu quỷ. Thủ pháp dùng độc của Vưu môn hiện chẳng kém gì Đường gia. Nếu lão xuất hiện hôm ấy không phải Bính Dần kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo như lời đồn đại thì lão tửu quỷ họ Nhạc xong đời rồi.

Lệnh Hồ Bình nghe tới đây không khỏi sửng sốt.

Chàng không ngờ sự tình biến diễn như sợi giây xích, mắt nọ liền với mắt kia một cách rất mật thiết.

... lực một tay không?

Đây là vấn đề mà Lệnh Hồ Bình đang nóng biết. Chàng phấn khởi tinh thần, lắng tai nghe nam nhân trả lời.

Bỗng thấy nam nhân dường như nhăn nhó cười hỏi lại:

– Nàng có lộ diện được không?

Lệnh Hồ Bình lại một phen ngơ ngác tự hỏi:

– Sao? Mụ này không lộ diện được ư? Tại sao? Mụ đã không lộ diện được, sao còn đến đánh bài cầu ở nhà Trương Tứ? Chẳng lẽ mụ có mặt ở nhà Trương Tứ không phải là lộ diện?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, lại nghe nam nhân nói:

– Thu thập mấy tên kỳ sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo chỉ là việc trong sớm tối, chẳng cần phải vội vàng trong nhất thời. Câu chuyện bây giờ ta muốn biết là việc khác.

Lệnh Hồ Bình mắng thầm:

– Con bà nó! Thăng cha này khoác lác quá! Hắn không sợ người ta cắt lưỡi đi.

Hoa đại nương hỏi:

– Ủa! Ngoài ra còn chuyện gì nữa?

Nam nhân đáp:

– Tức là thăng cha đó đột nhiên xuất hiện ở Thái Nguyên.

Hoa đại nương hỏi:

– Hôm qua tướng công chẳng đã nói hấn xuất hiện đột ngột ở Thái Nguyên có thể liên quan đến những người trong phân đà Long Hồ bị tập thể trúng độc ư?

Nam nhân đáp:

– Đúng thế! Bây giờ ta mới biết hấn dùng thủ đoạn đó với dụng ý gì.

Hoa đại nương hỏi:

– Theo nhận xét của tướng công thì hấn có mục đích gì?

Nam nhân đáp:

– Vừa rồi ở dọc đường ta suy nghĩ rất lâu thì ở phân đà Long Hồ hấn không nên dở trò đó. Ta suy đi nghĩ lại đoán ra, có thể hấn muốn dẫn dụ một người xuất hiện.

Hoa đại nương hỏi:

– Hấn muốn ai xuất hiện?

Nam nhân đáp:

– Đàm Tiểu Thư Sinh VưuThắng Đường.

Lệnh Hồ Bình ngấm ngầm kinh hãi. Chàng không ngờ nhân vật này chẳng những võ công ghê gớm, mà tâm tư cũng cực kỳ tinh tế, chàng tự hỏi:

– Tại sao hấn lại không nghĩ tới phương diện này?

...

Lệnh Hồ Bình trở về chỗ cũ nằm ngả ra như tư thế lúc trước chờ đợi hai thiếu nữ Tiểu Linh, Tiểu Phương đến dẫn đường cho mình ra khỏi đường hầm.

Sau một lúc tiếng bước chân đi rồi trở lại.

Lại nghe Hoa đại nương thều thào nói:

– Hay lắm! Hai người mau ra phía sau thu thập lão già đó đi. Mấy mẹ con ta cũng về Kim Lăng thôi.

Té ra mục này ở Kim Lăng tới đây.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

– Phải chăng mục là con gái của Bát Bộ Truy Hồn Hoa Phong Đạt ở Kim Lăng? Nếu mục quả là con gái Hoa Phong Đạt thì võ công chẳng lấy làm kỳ dị, nhưng con gái Hoa Phong Đạt sao lại...

Lệnh Hồ Bình còn đang ngấm nghĩ thì hai con a đầu từ trong đường hầm đi tới. Chàng phải dẹp bỏ tạp niệm để khỏi tiết lộ sơ hở.

Hai con a đầu chẳng buồn giải khai huyết đạo cho chàng, cứ thế vậy khiêng lên chạy đi.

Tiểu Phương đi trước, miệng không ngớt lảm nhảm:

– Năm nay là cái năm gì mà thật lắm chuyện rắc rối, chẳng mấy lúc yên thân, vừa đến đây mấy ngày lại phải đi ngay.

Tiểu Linh dường như lão luyện hơn, thủy chung không tiếp lời.

Tiểu Phương lại tự nói một mình:

– Chẳng biết ra làm sao mà một lúc chôn hai cái xác chết. Sau này lớn lên có làm ni cô thì làm chứ chẳng lấy những hạng người này.

Con a đầu miệng nói, tay nắm chặt hơn. Lệnh Hồ Bình biết chúng sắp đưa lên mặt đất, liền hé mở mắt nhìn.

Chàng đoán trúng, ánh dương quang đã từ ngoài chiếu vào. Cửa động ra chính là sau lưng tòa cổ tháp.

Lệnh Hồ Bình không khách khí gì nữa, đứng ngay người lên, tay đẩy, chân đá. Hai con a đầu đồng thời lăn ra, không kịp bật tiếng la hoảng.

Chàng biết trong hai con a đầu, Tiểu Linh tương đối gan dạ hơn. Còn Tiểu Phương nhỏ mặt lắm miệng. Nếu muốn tra hỏi thì nhắm vào Tiểu Phương hay hơn.

Lệnh Hồ Bình liền điểm huyết Tiểu Linh rồi một chân dẫm lên cánh tay Tiểu Phương, khẽ cất tiếng uy hiếp:

– Muốn sống thì đừng có la.

Tiểu Phương sợ hết hồn khi nào còn dám lên tiếng.

Lệnh Hồ Bình mặt lạnh kinh người nói tiếp:

– Hai người nghe đây, ta chỉ hỏi các người hai việc nếu nói thực thì lão phu tha cho. Bằng không đừng trách lão phu thủ đoạn tàn độc. Người hãy cho lão phu biết, người đàn ông vừa rồi là ai? Nương nương của các người là ai?

Tiểu Phương người run bần bật đáp:

– Nương nương của bọn tiểu nữ là... là đệ tam thiên kim... của Hoa Phong Đạt lão gia... tại Hoa phủ ở Kim Lăng. Còn nam nhân kia... tỳ tử không biết ở đâu đến.

Lệnh Hồ Bình làm bộ quát:

– Nói láo!

Tiểu Phương năn nỉ:

– Xin lão trượng tha mạng... Tỳ tử nói... toàn sự thực... Tỳ tử mới vào phủ... ba năm. Năm ngoái... nương nương đến Thái Nguyên một lần. Ngày thường ở phủ... nương nương không cho nhắc tới... nên nam nhân là ai.. tỳ tử chỉ gặp... có hai lần... quả thực không biết.

Lệnh Hồ Bình lại trở vào Tiểu Linh còn bị điểm huyết hỏi:

– Con a đầu này có biết hay không?

Tiểu Phương thở hổn hển lắc đầu đáp:

– Tiểu tỳ... cũng không hay...

Lệnh Hồ Bình nhận ra hai con a đầu không có dáng giả dối. Chàng biết dù bức bách hỏi nữa cũng chẳng được gì hơn, liền ra tay điểm huyết Tiểu Phương rồi trở gót về thành.

Lệnh Hồ Bình về đến phân đà Cái Bang thấy Hồ Lô tẩu Nhạc Cửu Công và Bính Dần kỳ sĩ đang ngồi đánh cờ ở hành lang.

o O o